XII

Piosenka pracy.

Ty się do mnie nie śmiej dziewczę
Oczyma modremi
Bo mi serce w piersiach płacze
Kiedy spojrzysz niemi

Ty się do mnie nie śmiej, proszę —
Ustami kaliny
Bo mi w smutku dusza pęka,
Choć nie z twojej winy

Inna miała takie usta,
Takie same oczy,
I jak raz ucałowała w zorze
Że do dziś krwawię broczę.

I ty inna, jak zaklęty —
Wiem i na jawie
Ciągle widzę, ciągle żyję,
Klnę i błogosławię.

Kiosz

Zygmunt Noskowski doprowadził też chór do tego, że po roku swej działalności jako dyrektor chóru otrzymał drugą tamże także nagrodę na konkursie śpiewaków w Karlsruhe. Przez pięć lat dyrekcji Noskowskiego Towarzystwo to „Bodan" nabierało coraz większego rozgłosu i znaczenia wśród niemieckich towarzysz. i gdy dyrektor powołany do nowych obowiązków opuścił je, składał piastowaną godność, ogólny żal był wymownym dowodem jak ceniono zacnego muzyka i jak kochano go jako człowieka. Podczas pobytu za granicą poznał się z licznemi i zawiązał z nimi stosunki które wkrótce przybrały cechy

szczerej sympatyi. W końcu upły-
nionego roku powołany na stano-
wisko Dyrektora Towarzystwa muz.
w Warszawie, objął obowiązki w
połowie Stycznia 1881. Chociaż sz-
czerze prawdziwie zamiłowany do
muzyki niemieckiej i muzyki polskiej
i dzięki temu z wielu koncertów w
warszawskiej Dolinie pragnął objąć
się bez muzyki zagranicznej.
Z kompozycyi jego wyszły w War-
szawie bez numeracyi dzieła:
1. Nad książką pieśń do słów. B. Za-
lewskiego, 2). do Skowronka pieśń (oda
Sarbiewskiego). 3. Sen i Pożegnanie
dwie pieśni (z Gabrielowej i Wolfa)
4. Kolenda pieśń. 5. Pieśń o Słowo-
ju (z Tygodn. Illustr.). 6. Marsz koncert.

ne (w Kolendach Noskowskiego) 7. Pan-
pies bajka Krasickiego t. mzie.
8. Krakowiak na fortepian Cało mies.
9. Gawot na piano t. mie.
10 Niewidoma dziewczyna pieśń t. mie.
Dzieła oznaczone numerem porzą-
dkowym. Op 1. Cztery bajki Krasickiego
do śpiewu (u Banaszkiego) op. 2.
ośm Krakowiaków na piano ofiaro-
wanych autorowi (Lipsk Kahnt)
op 3. Melodia Wołoska na wiolon-
czellę z pianem (Lipsk Rieter Bie-
derman) op 4. Holdentod sło-
mazki (Kahnt) op 5. Trzy krako-
wiaki na fortepian (Rieter Biederman)
op 6. Trzy pieśni z tekstem polskim
i niemieckim t. mzie. op 7 Sześć
krakowiaków na 4 ręce t. mzie.

op. 8. Kwartet na fortepian, skrzypce altówkę i wiolonczellę (Kahnt). W rękopiśmie: Dwie symfonie uwertura na Morskie Oko, waryacye, [illegible], marsz uroczysty wszystko na orkiestrę; Dwa kwartety i waryacye na instrumenty smyczkowe, pieśni, chóry, sol. w Romans Kantata na chóry i orkiestrę, oraz „Stabat Mater" na sola chóry i orkiestrę.. Adam P[illegible].

Kłosy N 826 z 7 lipca 1881.

W Resursie Kupieckiej wykonano i [illegible] nowość N=1 (G dur) Symfonię Zygmunta Noskowskiego i Feliksa Dobrzyńskiego symfonię charakterystyczną, którą niegdyś nagrodzono na konkursie wiedeńskim.

Z nowości koncertowych były grane:
„Tatry" Żeleńskiego, Morskie oko" „Nos-
kowskiego, „Uwertura wiosna" Kazimie-
rza Hofmana. Z operowych nowości
Szermierz z Raweny Grossmana
i Gwiazdkowicz Mikołaja Hertza a dużo
charakterystycznych Mazurów Żeleńskie-
go, Garlanda balet z opery „Stradiota
Münchheimera, Zingarella Włady-
sława Górskiego, Taniec węgierski
Moszkowskiego, marsze Noskow-
skiego, Grossmana, Hofmana,
Z pomniejszych dużo sympatycznie
odznaczyły się Zarzyckiego Pieśń.
Żeleńskiego i ustęp do dramatu
„Wit Stwosz", Moniuszki Pieśń
żołnierza w instrumentacji
Noskowskiego.

Z nowszych wydawnictw pojawiły się:
Władysława Żeleńskiego Dwie pieśni
z nieboskiej komedyi i Zawsze i
wszędzie do słów Zygmunta Krasiń-
skiego,

Paderewski wydał własnym nakła-
dem trzy swoje kompozycje na piano
Gavotte, Melodie i Valse melanco.
Sądząc, powiemy że młody kompozytor
ma już swój styl oryginalny.

Antoni Rutkowski wydał u Kon-
ziński i Lewi Dwie pieśni na pia-
no lubo nie wybitnie oryginalne
lecz sympatycznie się prezentują.

E. Pankiewicz również wydał swój
Mazurek na piano. Jest to pierwsza
próba tegoż młodego kompozytora i z sami
z niej naukę ale jeszcze forma słaba.

Kłosy N 844 z 1 Września 1881.

Władysław Mierzwiński syn Józefa i Ele-
onory ze Szpakowskich urodz. w Warszawie
1848. Początkowo naukę pobierał w pensyo-
nacie Jana Barszczewskiego następnie
w gimnazyum gubernialnem po reformie
zaś tegoż w Gimnazyum Drugiem.
Uczęszczał też w Instytucie muz.
Naukę w 1864 porzucił i dopiero
w następnym roku mógł być napowrót
przyjęty pod kierunkiem znanego
nauczyciela śpiewu prof. Quattriniego
gorliwie pracował nad nim i Gabryel
Kurnicki. W r. 1868 udał się za gra-
nicę na naukę. 1874 dobił się i w
Wielkiej operze w Paryżu i tam zaangażowany.
1880 w czasie święta narodowego 14 lipca
w Paryżu wybrany przez Ministra

mycy do więcej udziału w uroczystości
w przedstawieniu galowem. Nr. 6. Po
zapiskach umowy z Rosyjską operą
udał się do Londynu, po ukończeniu
przedstawień i występów powrócił do
Warszawy, które od 1868 r. udział:
Kłosy N° 847 z 22 Września 1881.

Stanisław Barcewicz objeżdża obecnie Szwe-
cyę i Norwegię. W Bergen wyprawiono mu
owacyę na podziękowanie za udział w
koncercie na rzecz wystawienia pomnika
dla ~~Otto~~ Ole Bulla. Salę w której artysta
miał występować przystrojono w trzy kolo-
rowe flagi, estradę zasypano bukietami
a po skończonym koncercie norweski kom-
pozytor Grieg ofiarował nadzwyczajnemu skrzyp-
kowi laurowy wieniec z wstęgami o naro-
dowych kolorach z napisem: „Stani-

słowo Barcewiczowi od rodzinnego miasta
Ole Bulla 7 IX 1881. Publiczność wzruszona
entuzjastycznie okrzyki na cześć polskiego
skrzypka. W niezwykłym porywie naraz [illegible]
[illegible] publicznej, muzyka powitała wcho-
dzącego gościa polskiemi melodjami
a podczas [illegible] i zasiadł mono-
gram artysty. Na cześć Bergeńczycy
prześcigali się w uznaniu skrzypka
który z talentu zrobił ofiarę dla sal szkol-
nego [illegible] a swego starszego kole-
gi i zawodu artystycznego. Barce-
wicz dziękował po francusku i po
polsku a nieznane dźwięki obcej
mowy słuchane były przez serca obce,
wzruszone i rozmarzone. Koncerty bergeńskie
utorowały artyście naszemu tryumfalną
drogę do Chrystjanii i Sztokholmu.

010.

Panna Florentyna Friedenthalówna

warszawianka, dzielna fortepianistka wystąpiła w dwu koncertach zwracając swym niepospolitym talentem. Zdolności jej umiano wcześnie poznać i dzięki szlachetnej zapobiegliwości jednego z Mecenasów artystki zaczęto wcześnie rozwijać. Początkowo uczennica P. Krzyżanowskiego, dalej lat kilka Alex. Zarzyckiego ~~[illegible]~~ następnie w Moskwie Mikołaja Rubinsteina, a po tegoż śmierci w Petersburgu Antoniego Rubinsteina. Obecnie powraca z artystycznej podróży po Niemczech gdzie dała się już poznać najznakomitszym artystom tamtejszym. Wyszły z druku: Dwie pieśni "[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]". Słowa [illegible] [illegible] piosenki i widać zdolności kompozytorskie.

Lwów Paderewski. Skrzypek Lipiński zostawił majątek którego dochody przeznaczył na podtrzymanie konserwatoryum lwowskiego. Sekcja muzyczna utrzymywana przez Galicyjskie Towarzystwo muzycz. postarała się o zmianę statutu i przeprowadziła z konserwatoryum aby mógł korzystać z zapisu. Pozwolenie stało się z Dosie, ale jak sekcja muz. sprawiała tylko fortepian tak i konserwatoryum nic innego sprawić nie będzie. ~~do tego~~ przystąpi a jednak czy za niespodzianą. Co też konserwatoryum nie wygra takiego rozgłosu jaki by wywołać powinno i będzie tylko dalej wegetować.
Tak samo tow. Harmonia brak młodzieży i rozumnego przewodnictwa będzie stać ta na przeszkodzie do wytworzenia się czegoś poważnego.

Świeżskiego i Lewi
u ~~Gebethnera~~ wyszła: Humoreska na piano
L. Pankiewicza (nic szczególnego.)
Wład. Żeleńskiego Zbiór oryginalnych pre-
ludjów na organy lub fisharmonię.
Maurycy Moszkowski Kilka utworów
na 4 ręce dobre.
u Gebethnera: Juliusza Dorothy na
piano „Gavotte" dość dobry.
Kłosy № 866 z 2 Lutego 1882
Po powrocie ze Skandynawii stęsknioną
p. H. Barcewicza — Gra jego wiele zyskała.
Obecnie Barcewicz bawi w Dreźnie
dokąd był wezwany do przyjęcia udziału
w dwu symfonicznych koncertach. Na-
stępnie ma zamiar udać się w dalszą po-
dróż do Australii i Ameryki.
Pianista Michałowski daje takież koncerta
i [illegible]

Z nowszych wydawnictw miejscowych zaznaczyć „Piosnki" Karola Studzińskiego.

Emanuel Kania wydał zbiór transkrypcyi fortepianowych na 2 i 4 ręce.

Władysław Górski „Smutek" op. 1. solo na skrzypce, forma klasyczna i skończona.

Marya Sittnerowa primadonna opery lwowskiej. Praska uczennica p. Pivody. Po ukończeniu jego szkoły wnet zaangażowana w teatrze czeskim naro-dowym w operze „Strzelcy Królew-scy". Wyborna śpiewaczka. Pomimo propozycyi korzystnych z Wiednia najpierw przyjęła teatr nie-miecki w Pradze a w r. 1879 przyjęła operę wiedeńską gdzie podczas wesela Arcyksięcia Rudolfa gościnnie występowała.

Bedrzych Smetana urodził się w r. 1824 w Litomyślu, skąd w średnim roku życia przeniósł się z ojcem do Jindrzychowa i tu artystyczną swą karyerę rozpoczął. — Twórca narodowej szkoły muz. w Czechach. Napisał ~~wiele~~ wiele oper. W r. 1862 dał w Pradze koncert z własnych kompozycyi. 5 Stycznia 1866 wystawiono po raz pierwszy w Pradze jego operę napisaną r. 1860 pt. „Branibori v Czechach". Operę tę przyjęto z niesłychanym entuzjazmem. Pierwsze przedstawienie jego „Prodana Nevesta" 20 Maja r.b. jako rocznicę swego pojawienia przez Czechów po raz setny obchodzona. Prócz wielu pieśni i większych kompozycyi jak symfonii etc. napisał jeszcze oper

„Dalibor" wystawiona 1868) Dwie wdowy 1874, „Hubiczka" 1876, Tajemnica 1878, Libussa 1881 i rozpoczęta Czartowa ściana. Przed jej śmiercią ostatni ogłoszono. Mimo to nie przestając tworzyć utworu jego mają charakter narodowy.

Włodzimierz Tomasz Wolski, syn Hipolita b. majora wojsk polskich, urodził się w Pułtusku 7 Października 1824. Na horyzoncie literackim zabłysnął jako świetny meteor 1861 umiał opanować swoje zachwycenie grecką dalej też tak. ... Autor wielu prac poetyckich. Autor libretta do Halki, Hrabiny napisał także piękne ostatnie libretto „Fergus Mac-Ivor" dla Duchana, ale ten muzyk nie dorobił z libretta. Zmarł w Brukseli 7 sierpnia 1882.

Poznań 3 Listopada 1882

w zeszłym m. Dał na dochód teatru
przy współudziale pani [illegible]
Nikodem Biernacki pod każ-
dym względem świetny.

Zawiązało się we Lwowie Towa-
rzystwo organistów dla którego
wychodzi czasopismo „Muzyka
Kościelna.

W końcu r. 1880 umieszczona zapo-
wiedzenia muzyczne Michał Hertz-
kiery N 923 z 8 Marca 1883.

Zygmunt Noskowski w ostatnich kom-
pozycji wystawił Dwa Dzieła większych
rozmiarów i kwartet fortepianowy
i kwartet smyczkowy.

Niedawno J. Paderewski młody
pianista wrócił na się z nowego kilka

udatnemi kompozycyami. Eugeniusz Pankiewicz wydał kilka utworów odznaczających się pięknymi pomysłami.
Kłosy N 926 z 29 marca 1883.
Karol Studziński umarł 15 bm. jako prof. konserwatoryum i dyrekt. orkiestr teatr. Kompozytor urodzony w Krakowie podobnie jak i brat jego przeznaczony był z młodości do kariery artystycznej. Najsłynniejszym z nich był Wincenty wiel- popularny skrzypek i dobry kompozytor, nauczyciel na skrzypcach w Krakowskim Inst. technicznym i przez jakiś czas dyrektor orkiestry teatralnej. Pozostało po nim wiele, to jest kilka kompozycyi na skrzypce z fortepianem oraz pieśni do słów

do słów Wasilewskiego, Zalewskiego, Pola i innych. Piotr St. organista przy Katedrze krakowskiej i nauczyciel gry na organach. Działał w tejże szkole muzycznej. Autor muzyki do operetki Anczyca „Łobzowianie". Kajetan St. również dobry kompozytor i akompaniator, nie miał czasu na szerszy rozwój swych zdolności, zmarł bowiem w 23 roku życia w Warszawie. Sp. Karol St. przed trzydziestu laty przeniósł się do ~~Krakowa~~ Warszawy jako pierwszy skrzypek w orkiestrze teatr. Około tego oddał się pop. nauczycielstwu muz. W r. 1864 powołany przez Sp. Kątskiego na prof. teoryi muzyki na następnie i klasy śpiewu chóralnego.

wydał „Zasady muzyki”. Jako kompo-
zytor pisał kwartety na skrzypce smyczk[owe]
i mierzone, utwory kameralne, pieś-
ni religijne i kilka mszy pod względem bo-
skiej wartości i powagi.
Dnia 24 lutego 1880 r. upłynęło lat 50
od chwili otwarcia Wielkiego Teatru
w Warszawie. Pierwsze przedstawie-
nie jakie miało w nim miejsce
24 lutego 1833 „Cyrulik Sewilski”
Kłosy N 920 z 26 kwietnia 1883.
Dobrski Julian tenor, uczeń szkoły
Warsz. muzyk. ur. w Warsz. 1811 um. 1874
kształcił się w Konserw. Warsz. muz.
[illegible] w Mediolanie. 1832 wystą-
jako Almaviva w Cyruliku Sewilskim.
pił w Warszawie po raz pierwszy i
pracował do r. 1866 w którym otrzy-
mał emeryturę. Ulubieniec publicz-

ności największe powodzenia miewał
w operach Moniuszki i Jego staraniem
wyszedł Zbiór pieśni obrazek z tow.
fortepianu (1862). Napisał także
śpiew do słów Mirona „Niezapo-
minajki". Jako emeryt zamiesz-
kały w Warszawie r. 1858 publicz-
nie podczas przedstawienia Flisa,
niego ofiarowała mu wieniec srebrny,
ozdobiony drogiemi ka-
mieniami za 25 letnią pracę.

Szczurowski Jan Nepomucen
śpiewak bassista urodz. r. 1771 w
Pińczowie pobierał naukę w Kra-
kowie w szkole śpiewu Sierakow-
skiego wystąpił na scenie r. 1787 gry-
wał kolejno w Krakowie Dubnie i Lubli-
nie do r. 1792 17 kwietnia 1792

wystąpił po raz pierwszy w Warszawie
na Fraskatance Paisiellego. Potem
we Lwowie a następnie znów wró-
cił do Warszawy i był do r. 1806.
1807 wyjeżdżał do Dubna, Tulczyna
i Kamieńca podolskiego. W r. 1837
obchodził uroczyście 50letnią rocznicę
swego artystycznego zawodu. Zmarł
w Warszawie r. 1850.

Aszpergerowa z Rutkowskich Katarzyna
żona artysty dram. Aszpergera śpiewaczka
obdarzona pięknym i miłym głosem, najpierw grała
pierwsze role w operach polskich i melodramatach
jak „Cudowny kapelusik" i Chłop milionowy
(Miłość) była przy tem artystką dramatycz-
ną wyborną i przez to ulubienicą publiczności.
Początkowo grywała w teatrze niemieckim w
Rydze później w tow. dramatycznem a-

-wego Andrzeja Ratkowskiego, między art. dram. sceny Warszawskiej, który kierował następnie teatrem polskim w Mińsku, Wileńskim i Witebsku. Sp. Katarzyna z imienia poślubiła D. Warszawy grywała w Wilnie na najpierwszem po raz pierwszy wystąpiła 7 Kwietnia 1815 w operze, Rzym w roli Gasparyi, zmarła d. 25 Września 1835 w Warszawie.

Żdanowicz Józef artysta i reżyser Teatru narodow. w Warszawie za czasów księstwa Warszawskiego a następnie Królestwa polskiego. Urodz. 1 kwietnia 1786 w Pro-swolu w Grodzieńskiem. W 15 roku życia rozpoczął zawód artysty na scenie w Grodnie. 1809 wszedł do grona warszawskich artystów. Odznaczał się w rolach charakterystycz. tak komedyi i oper. Utworzył rolę „Bartolego" w Cyruliku Sewilskim. † w Warszawie 10 Października 1839.

Polkowski Józef, jeden z pierwszych tenorystów opery naszej. Urodz. 1797. Umarł 9 Czerwca 1835. Tryumfem talentu Polkowskiego była opera „Niema z Portici" przekł. Dyonizego Minasowicza przedstawiona po raz pierwszy 15 Stycznia 1831 r. w której [illegible] grał rolę Mazaniella rybaka neapolitańskiego. Dotknięty ciężką i długą chorobą umarł młodo osierociwszy żonę i troje dzieci w niedostatku.

Rywacki Jan występujący w pierwszych rolach operowych. Mąż znakomitej śpiewaczki Andrzejewskiej z Morawskich Rywackiej. Grał pięknie na gitarze i dawał na niej lekcye. Na scenie wystąpił po raz pierwszy r. 1808. Żył lat 52.

Strzesiński Jan urodz. 24 Czerwca 1770 w Warszawie. 1 Września 1795 wystąpił jako aktor Narod. Teatru Warszawskiego

Obok tego pełnił obowiązki kompozytora muzyki podczas lekcyi tańca w szkole baletu. W r. 1838 otrzymał emeryturę. Umarł przed laty kilkudziesięciu.

Jędrzejowski Aleksander urodził się w Warszawie 1811 — w 11 roku życia wstąpił do opery jako sopranista pod dyrekcyą Elsnera, występował w mniejszych rólkach. W r. 1883 żył jeszcze jako emeryt pensyonowany przy operze tamtej.

Napoleon Orda umarł w Warszawie d. 27 kwietnia 1883 w 76 r. życia. Dalekich prac, pochodził był z Pińska na Litwie w swoim stronniczem zaszczepionemu. Artyści opery polskiej pod dyrekcyą Münchheimera wykonali w kościele Panny Maryi na Lesznie mszę żałobną. Pochowano go w Janowie Gub. Grodzieńskiej gdzie

niekorzystnie tem pragnął być poszukiwanym.
Kompozycyi Adama Gorza wyszło pod tytułem: „Melodye Domowe” zawierające wśród kompozycyi: „Świtezianka” Ballada Mickiewicza, Pielgrzym Ballada Walter Scotta, Serce strzeżon J. Stawiar Dama A. Żołkowskiego, Kojarzenie wiosen- na Dumka tegoż, „Ballada Małgorzi” z Fausta Göthego. Śpiewak Ballada Goethego Strojn Lady Mortimer J. E. i Polonez zło- nej Daty na wtórny wpcel.
Żyliński Faustyn urodził się r. 1796 na Litwie pobierał tu wychowanie. Od młodości oddawał się zawodowi skrzypka a następnie zawodowi śpiewaka. Wystąpił po raz pierwszy na scenie prowincyonalnej w Mińsku r. 1814 w operze Zrozkattenka w następnym roku udał się do Wilna gdzie aż do r. 1823 występował.

Przybywszy do Warszawy wystąpił z operą „Jadwiga" z muzyką Kurpińskiego w roli księcia Ratomskiego. W krótce potem jako śpiewak i dyrygent muzyki powołany był na nauczyciela b. Konserwatoryum Warszawskiego. Uczył śpiewu z zadowoleniem publiczności. Głos jego nie był mocny i odznaczał się rzadką łagodnością i przyjemnością. Do 1841 śpiewał w Warszawie. Zmarł 19 Czerwca 1867.

Wejnert Filip urodz. 26 Maja 1798 we wsi Rogalinie pod Poznaniem. W r. 1808 przybył do Warszawy pobierał tu nauki w księży Pijarów następnie przeniósł się do Korpusu Kadetów. W r. 1817 wszedł do szkoły dramat. ucząc tenoru Brice'a. Obdarzony dźwięcznym i mocnym głosem. W r. 1819 wystąpił po raz pierwszy w roli

Limona w operze „Wioska w Algierze" a następnie w „Kalmorze" Kurpińskiego grywał główne tenorowe role. Umarł 15 Sierpnia 1843. Przez jakiś czas nauczycielem śpiewu w szkole obwodowej.

Stefani Józef najmłodszy syn twórcy „Krakowiaków i górali" urodził się 16 kwietnia 1800 nauki pobierał u XX Pijarów. Zawód muzyczny rozpoczął w 10 roku wystąpieniem w chórach teatru który później przeszedł do orkiestry, i grywał kolejno na bębnach, altówce i kontrabasie. Z utworzeniem konserwat. uczęszczał na kursa kompozycji wykładanej przez Elsnera. Gdy zawakowała posada dyrygenta muzyki w baletach ofiarowano ją Stefaniemu. Składał rozmaite wstępy do tańców [illegible] [illegible] i muzy[illegible].

W r. 1829 wystawił [illegible] komiczną operę „Lekcya Botaniki". Lecz wreszcie trudnościami poświęcił się wyłącznie baletom, układał też wiele muzyki do melodramatów i komedyo-oper.
Umarł w Warszawie r. 1876.

Kuryer N° 930 z 17 Maja 1880

Józefa Reszkówna zamiłowanie wyniosła z domu, który odznaczał się gorliwem zamiłowaniem muzycznem w Warszawie. Otrzymała wielkie zdolności. Systematyczną naukę śpiewu zaczęła r. 1872 w Konserwatorium Petersburgskiem pod kierunkiem słynnej swego czasu nauczycielki Nissen-Salomon. Wystąpiła po raz pierwszy w teatrze Malibran w Wenecyi r. 1874 w Sierpniu w Fauście Gounoda.

Zaangażowana następnie do Paryża debiu-
towała tam w 1875 21 Czerwca w roli
Ofelii w „Hamlecie" Thomasa na scenie
Wielkiej Opery. Za poradą profesora
Sbriglia porzuciła partie koloraturowe
i poświęciła się do śpiewu dramatycznego.
W rezultacie tym nowego śpiewu wystąpiła
po raz w 1877 w Maju w roli Sity w
operze Massenet'a „Król Lahory"
Występ ten zelektryzował operę paryską
krytyka przyjęła to jako początek nowej
świetnej epoki jaką działał nowej artystki.
Która śpiewała kolejno wielkie partye
operowe Walentyny w Hugonotach
Alicyi w Robercie Diable, Racheli
w Żydówce, Seliki w Afrykance i t.d.
Po czteroletniej działalności w operze
Paryskiej wystąpiła następnie z ogrom-

nem powodzeniem w Październiku i Listopadzie 1879 z Madrytu potem przez trzy miesiące w Mediolańskim „La scala" Aidę i Fausta, w marcu powraca do Madrytu i śpiewa tam stale podczas sezonów zimowych w latach 1881 i 1882, oprócz dawnych ról także w Lukrecji, w Ernanim, Trubadurze, Lohengrinie, tudzież w [illegible] kompozytora [illegible]. Ubiegłego sezonu występowała w Lizbonie a obecnie daje poznać swój talent nadatom. Obdarzona potężnym głosem wypracowanym a niezmiernie rozległej skali przytem artyzm w tonach wysokich a szczególniej w nutach niskich o altowem prawie brzmieniu.

Nekrologia z 11 lutego 1882. Kłosy 909 i 28 czerwca 1880.

Gruniewicz Ignacy Feliks bardzo dobry nauczyciel muzyki utalentowany twórca wielu symfonii, oratoryum pt. "Niewola Babilońska" i kilku oper narodowych pomiędzy niemi "Zbój w Karpatach" i "Odsiecz Wiednia" przeznaczonej do przedstawienia w Krakowie w czasie obchodu dwóchsetletniej rocznicy. Skończył życie pełen smutku i zawodów d. 24 listopada 1882 w Poznańskiem w szpitalu Sióstr miłosierdzia.

Ks. Henryk Szopowicz urodził się r. 1814 prawdopodobnie na Podolu lub Ukrainie gdzie ojciec jego był nauczycielem młodzieży obywatelskiej prowincji. Zmarł 16 Sierpnia w Samolińcach 1883.

Kurjer N° 1071 z 7 Stycznia 1886.

1° Stycznia 1886 dano poraz pierwszy w Małym teatrze operetkę w 4 odsłonach „Warszawiacy za granicą" Z. Noskowskiego i Moszyńskiego z muzyką Zygmunta Noskowskiego. - Cisza.

Sprawozdanie muzyczne zamieszcza Emanuel Kania.

Kurjer N° 1076 z 11 Lutego 1886.

Henryk Jarecki od Macieja Kamieńskiego zaczynając tylko liczy naszych kompozytorów: Elsner, Kurpiński, Borowski, Dobrzyński, Moniuszko, Münchheimer, a w ostatnich czasach Grossman, Hertz, Mikuli, i Żeleński, wreszcie autorów oper mniejszych jak Stefani, Oskar Kolberg, Zygmunt Noskowski i dwu lub trzech mniej głośnych.

Henryk Jarecki, jest dzieckiem Warszawy
i pochodzi z muzykalnej rodziny. Ojciec
jego Józef zmarły w naszem mieście 1868
czy 1869 w samej sile wieku [illegible] narodzenia
był członkiem orkiestry Teatru warszaw-
jako artysta na organach a nadto umie-
jętnie prowadził relig. chór amatorski
w kościele pp. Sakramentek. Prócz tego
ojciec Jarecki wydał pewną sporą liczbę
kompozycji tanecznych. Brat Henryka
Aleksander był wcześnie zgasły był
tylko niepospolitym muzykiem.
Henryk wstępując w ślady ojca rzucił
się uczyć najpierw na kontrabasie.
Nauczycielami jego byli wiolonczelista
Szablinski a głównie Chrzyska kon-
trabasista. 1 kwietnia 1858 zajął
miejsce kontrabasisty w orkiestrze

i zapełniał te obowiązki do 28 Stycznia
1872 albo przeniósł na ołtarz wzięt się
jednocześnie kontrapunktu u Moniuszki, którego ulubionym był uczniem.
W Inst. muz. jako do Klassy pianina przydział Jarecki nie był.
Po upływie lat kilku zaangażowano Jareckiego do Tarnowa na Kapelmistrza nowo formowanej opery. Dzięki niej za czasów Ignacego Tarnowskiego.
Niebawem 1873 powołał go na dyrektora opery polskiej we Lwowie hr.
Stanisław Dobrzański. Pierwszą pracą muzyczną „Nocleg w Apeninach" nie zupełnie powiodła się, nie bo kompozycja lekka, nie lecz z zakresu jego talentu.
Potem napisał muzykę do Balladyny

Słowackiego" który tam o żywym
kolorycie i romantycznym polocie
przedstawiam śmię niezłe ko u nas się
ś za pamięcą grała we Paryżu był
wykonany na koncercie przez orkiestrę
Pasdeloupa. Dalej napisał do słów
Kochanowskiego na uroczystość 300
letniego Jubileuszu „Odprawa posłów
greckich", później operą Mindowe
osnutą na tle dramatu Słowackiego,
pozbawiono ją we Lwowie w r. 1875
operę „Król Kazimir" do słów Rudzy-
szyńskiego i Wojdałowicza, później
symfonię „Chwila do Majowa" i wreszcie
oprócz szkiców charakterystycznych na piano
skomponował i wydał szereg pieśni
„Żyzmonia" Eliy (Matula słowna) Danoł
Drugi Słowackiego (r. 1831) Poniatowska nadto

w tem operę „Wanda" do słów Wężyka Kalińskiego i Obserwiał przedstawiono jego operę na dworcu „Jadwiga".

J. Ch.

Stały teatr w Lublinie otwarto dnia 7 Lutego 1886. W Lublinie po raz pierwszy w r. 1750 dyrektor trupy Pierzyński rozpoczął przedstawienia w jednym z domów prywatnych; następnie różne trupy dawały tu swe przedstawienia. W 1823 stały teatr urządził Kasper Drewnowski w domu na rogu ulicy Jezuickiej i Dominikańskiej gdzie scena do tej chwili przetrwała. W r. 1831 Chiechowski w posesji będącej dziś własnością Skoporskich zaczął przedstawienia we wzniesionym budynku w ogrodzie a 1870 wystawiony został na akcyę teatr letni w ogrodzie „Tivoli" zwanym. Po zniesieniu tego teatru r. ~~1870~~ gdzie przetrwał lat 12.

1882 w ogrodzie przy pani Brzeskowej otwarty został, pięknie zbudowany stały teatr letni. Przedtem jeszcze 1831 przedstawienia urządzali w sali ratuszowej: Ratajewicz i Nowiński. Pomyślano odpowiednio do wzrostu potrzeb i ludności o pobudowaniu wygodnego gmachu teatralnego; już w 1880 r. dnia 25 czerwca zawiązała się spółka, która od obywateli braci Friedów nabyła plac przy zbiegu [illegible], Namiestnikowskiej, Szpitalnej i Kapucyńskiej. Pierwszemi inicjatorami budowy teatru byli przemysłowcy miejscy bracia Adolf i Feliks Friedowie, którzy też wyjednali ogłoszenie konkursu na najlepszy plan teatru. Przedtem jeszcze wykonał projekt teatru budowniczy miejski Jan Sznercy projekt ten jednakże uznany został za niedość

odpowiadający warunkom bezpieczeństwa.
Z nadesłanych projektów uznano za najlepszy
projekt budowniczego p. Karola Kozłowskiego
któremu przyznano pierwszą nagrodę.
w ilości 450 rubli. Druga nagroda przy-
padła p. Jabłońskiemu 450 rubli a
trzecia p. Goldbergowi z Petersburga
300 rubli. Według planu Kozłowskiego
rozpoczęto budowę teatru w lipcu 1884 a
z końcem Stycznia 1886 ukończono.
Kapitał zakładowy budowy wynosił 150000
rubli podzielony na 300 akcyi po rb. 500.
Budowniczym głównym p. Kozłowski.
Sala widzów gustowna pomieścić może
z górą 720 osób. Na parterze 200 krzeseł
i 10 loż – dalej 17 loż pierwszego piętra
na drugiem piętrze trzy rzędy krzeseł
razem 125 i 200 miejsc stojących

na galerji gdzie jest 20 miejsc numerowa-
nych. Scena obszerna 29 łokci długości a
32 szerokości.
Dyrektorem artystycznym teatru p. Nowacki
Dyrektor teatru Grabniewski.
Współpracownik „Gazety lubelskiej” pan
Leon Bogdanowicz wydał broszurkę
z krótkim opisem wszystkich szczegółów
potrzebnych budowy i pierwszego przedsta-
wienia pt. Nowy teatr w Lublinie.
Przedstawienia rozpoczęto „Trędy” Nitsch
[illegible].
Przy uchwalaniu budżetu Tow. [illegible] w
Warszawie uchwalono na wniosek komitetu
że Dyrektor Tow. zamiast pensji rb. 1500
pobierać będzie tylko 750 rs. ar tantiemę z dochodu
[illegible] za wieczory o ile by ten dochód prze-
wyższał rzadko 300 rubli. Dyrektor przystał

na te wszystkie słowa ów osoby postronne
Dowodzą że nie zaległa mego honorystwa.
Dni 2 Maja 1886 zmarł Julian Dobrski
w Warszawie (rzeczony).
Kurjer N. 1161 z 29 Września 1887.
Ryszard Nock zdolny muzyk niegdyś
Dyrektor orkiestry były prof konserwa-
torskiego i jeden z pierwszych na-
uczycieli fortepianu w Warszawie
zmarł w Drawnie. urodz. 1 Kwietn.
1809 w Lipsku - kształcił się u
Thomas Schulz - pierwej Dyrektor
opery w Rudolstadt następnie
w Dessau i Cassel. W r. 1833 przy-
jechał do nas i zżył się z nami
Z dwu synów jego jeden jest profes-
sorem konserwatoryum w Moskwie
Drugi znakomity skrzypek Julian

zmarł 1863. Noch zaszczycony imieniem
zgnał przeniósł się do Drezna skąd
wyjechał jednak stanowczo z Warszawy
Przed 4 laty jednak przeniósł i tu na
rękach córki (żony Dyrektora Mińsk-
kańmera) zmarł 14 Września 1887.
Kompozycje jego wyszły w Lipsku i
Warszawie.

<u>Zygmunt Noskowski</u> urodził
w tem mieście. w Dzień Stej Cecy-
lii zyskał obrazek i ilustrowany
muzyką własnej kompozycji
zaczerpniętej z pieśni obrz. Dla
uwydatnienia naszego ludu. Zaty tu-
łowany zwłaszcza w pieśni ludowej
a związanej z ośmiu obrzędów:
Wianka, Gaik, Wianki, Sobótka,
Okrężne, Wesele, Kolęda, i Przygonierka.

Echo muzyczne i teatralne N 1 Rok I
z 24 Września 1883.
Na wieczorze Tow. muzycznego wykonano kwartet Saint Saënsa przez pp. Michałowski Barcewicz Noskowski Adamowski.
Pan Adamowski wiolonczellista uczeń konserwatoryum moskiewskiego przedstawił się jako dobry wirtuoz.
Antoni Kątski daje od kilku dni koncerty w Worcester (Ameryka) N Y z 27 Października 1883.
Ludwik Grossman skomponował suitę orkiestrową w 4 częściach.
Aleksander Lambert młody 20 letni pianista bardzo powodzenie zyskał w Berlinie, rodem z Warszawy, uczeń Epsteina w Wiedniu. Był prof. konser

w Nowym Yorku. Obecnie odbywa wy-
cieczkę artystyczną do [illegible].
Balcerowicz Józef 17 bm. koncert w
Krakowie - z powodzeniem także i
we Lwowie 19 bm.
U Gebethnera wydał Bronisław Czarnow-
ski - pieśń Mazurkowa
Józef Wieniawski „Souvenir d'une
Valse op 18 i Troisième Polonaise
op. 27. Kahnt.
Kompozycje Juliusza Zarembskiego
wyjdą wkrótce w Lipsku u Breitkopfa.
Wład. Żeleński op. 21 wariacje na
temat oryg. na kwartet smyczkowy
op. 28 kwartet smyczkowy F dur
op. 35 Scherzo de concert na piano.
op. 37 Marsz na orkiestrę. wyszły
u Kistnera w Lipsku

Pani Müller Orzechowska znana i ceniona nasza primadonna porzuca zawód sceniczny i zamierza stale osiąść w Warszawie celem otwarcia u nas szkoły śpiewu.

N= 14 z Stycznia 1884.

Józef Wieniawski wystąpił w Genewie, Lozannie z koncertem i powodzeniem.

Adolf Brodzki skrzypek mianowany został prof swego instrumentu w lipskiem konserwatorjum. Dał także w Gewandhauzie koncert.

O grób Krzyżowa Berezowska pisze z Erfurtu do Sygnału b. pochlebnie W Krakowie przedstawiono dzieła Klejnotka Szarczyszka i Wiara nadzieja miłość — dzięki udatnie dobranemu zespołowi Zygmunta Noskowskiego

Echo № 16 z 19 Styczn. 1888

zawiera biogr. Międzyńskiego Kolońskiego

i spis jego kompozycyi.

W r. 1878 objął kolońskiego posadę dyrektora

Tow. muz. w Warszawie a po 3 letniem

jej piastowaniu powrócił na zlat

do Krakowa gdzie dotąd przebywa.

Marceli Sokołowski umarł w Wilnie.

Karol Mikuli Dwa śpiewy religijne

na kwartet męski op. 32 i Sabbathowa

op 33 Veni creator. Kwartet wybrane.

Juliusz Zarębski Impromptu Caprice

op 14 na piano — op 15 Dansieranne

mazurka de Concert. op 16 Księżniczki

wykonany w dzielku.

Dorota z Trzeciakowskich Łoskiewiczowa

śpiewaczka o pysznym kontraltowym

urodzona 5 Marca 1819 we wsi Lipin

wyrab. Kaliskiej. Po wczesnej utracie
rodziców przybyła w 16 roku do Warsza-
wy. Tu brał jej Szwarcyn dostrzegłszy
wysokie zdolności umuzycznienia kazał ją
kształcić w śpiewie. Po kilku pomyślnych
występach w towarzystwie rozmaitości
Krasińskiej Karol Kurpiński wo-
wczas dyrektor opery zachwycony jej
głosem namówił ją do wstąpienia do
szkoły śpiewu istniejącej przy teatrze.
Po roku nauki wystąpiła po raz pierwszy
na scenie warszawskiej d. 17 czerwca
1837 w roli Izabeli we Włoszce w
Algierze. W r. 1841 zachęcona życzli-
wemi radami dyrektora opery wied-
deńskiej a następnie warszawskiej
Ottona Nicolai udała się do Paryża
na naukę do słynnego Bordogni'ego

Nie otrzymawszy na wypadek żadnej pomocy
ze strony Dyrekcyi Teatru N. Dawniej kon-
certowała w Poznaniu, Berlinie i Frankfurcie
nad Menem śpiewała po salonach wyższego to-
warzystwa. Wówczas poznała a
Meyerbeera i otrzymała od niego
obszerny list polecający. Po skończeniu
studyów odmówiła ponętnej pro-
pozycyi do Londynu aby powrócić
do rodzinnego gniazda gdzie śpie-
wała z powodzeniem niemniejszem
w r. 1857 oddała się w zakład Radziwiłowicz
jej koncert przeszły. odtąd śpiewała
już tylko na koncertach i kościołach
Od lat ... nie śpiewała na wo...
Zmarła 15 Stycznia 1884.

<u>Serafina Roszkowna</u> udała się do Paryża
gdzie została zaangażowaną do opery włoskiej

tą drugą śpiewała razem z braćmi E-
Edwardem i Janem.
Duch wojewody Ludwika Grossmana
przedstawiony po raz pierwszy w teatrze
berlińskim Walhalla d. 9 lutego 1884
przyjęty przez prasę [illegible]
N° 21 z 22 lutego 1884 zamieszczona
biografia Aleksandra Zarzyckiego
Jako wirtuoz i kompozytor nie naśladuje ni-
kogo jest sam sobą. W grze Zarzyckiego jest i
ogień i brawura i polot ale wszystko skła-
da się do pewnej równowagi stylowej stanowią-
cej charakterystykę organizacyi artysty. Tech-
nika ~~stonowana~~, dzielna, frazuje ze sma-
kiem bez sentymentalizmu bez afektowa-
nej deklamacyi ale to co ma wypowiedzieć
wychodzi z pod jego palców jasno zazna-
czone pomyślaną myślą twórczą, nam-

ciem zdrowem, wolnem od tej gorączki ma-
teryalistycznej egzaltacyi. Równowaga między
formą a treścią odznaczają się jego
kompozycye. Formy w nich piękne, szlachet-
ne, wykończone, a twórczość Żeleńskiego
nawiązująca się przypomina sobie wszystko
to co w naszych kierunkach było zdrowego
i prostszego. Nagromadzony w dialektycz-
nym znaczeniu tego wyrazu Żeleński
nie jest, ale pielęgnuje w sobie inwen-
cyę melodyjną, ożywił ją i wzmocnił
pomysłami harmonicznemi, które przepro-
wadzonej umiejętnie myśli nadają głębię
bez filozoficznych pretensyi i zawikłań.
W pieśni szczególniej jest prosty, pełny wzru-
cia i wyrazistego polotu. Dotąd wydał pieśni
utwory na fortepian solo i z tow. orkiestry
dla na skrzypce i piano – skrzypce i orkiestrę
i t. d.

Muzyka w Krakowie podniosła się dzię-
ki pianistce pannie Zarothównie my-
ślącej i na wieczorkach i z własnym
koncertom z powodzeniem, Noskowski
zjednał sobie na przedstawienie swojej
„Wiara nadzieja i miłość" – nowi pio-
kosną intrygi.
Dnia 9 lutego 1884 przedstawiono
w „Walhalla" Ludw. Grossmana
„Duch wojewody" przyjęta z uznaniem
wielkiem chociaż nie bezspornie.
Aleksander Noskowski
Karol Studziński urodz. w Krakowie dnia
1827 – oraz miejsce ostatni
1864 powołany na prof. Teorji
muzyki (niższych zasad) następnie śpiewu
zmarł 15 marca 1880 – 4 msze i pieśni kośc.
Juliusz Zarotha Polak pianista i profes.
w Szkol. muzycz. urodz. 1819 w Niem.

roku 1859 odbywał z Apol. Kątskim podróż po kraju wnet dając koncerta. Od założenia Inst. muz. Pierwszy prawie do zgonu był prof. fortepianu. Znakomita pianistka panna Natalia Janotha jego córka skłoniła go przed końcem życia do opracowania mnogich rzeczy i wtedy napisał kilka oddzielnych utworów, już publikowanych w Londynie i Warszawie, pozostawił trochę manuskryptów.

Zygmunt Noskowski wydał ~~wi~~ Cztery trzy pieśni polskie na głos z towarzysz. piano.

Tow. muz. Krakowskie pod przewodnictwem kierunkiem Stanisława Niedzielskiego urządza i prod. wieczorki: Janothowa występuje — Żeleński tańczy, Walloni —

Stanisław Barcewicz po naukach berlińskich i hamburgskich powraca do Warszawy i da koncerta.

52.

umarł bezpotomnie.

Maryan Sokołowski. Dwie pieśni op. 3.
Warsz. u Kruzińskiego. Lewi. Druk.
Echo N. 25. 26 biografia gitarzysty
Marka Konrada Sokołowskiego.
Aniela Aszpergerowa urodz. w Warsz.
1818 z domu Kamińska. ob. Dzien.
I. J. Paderewski zamieszkały korespon.
Donosi z Berlina.
Pan Brykner pianista b. uczeń Warsz.
Szkoł. muz. obecnie prof. konserwato-
rjum w Kijowie dał się słyszeć na
wieczorze Warsz. Tow. Muz. d. 26 Marca
1884. Dyrektorem Konserw. kijow-
skiego jest p. Puchalski — występ.
solistyczny p. Mikołaja Tolskiego
miał szczególny — gra jego w pasażach czysta
siła niezwykła — w kantylenie często
[illegible] — ton niewielki — wystąpienie

Dyletantyzm takiego. O kompozycjach jego także
nic dobrego powiedzieć nie można.

W Paryżu pianista Gustaw Lewita
warszawianin cieszy się powodzeniem
i pojawia często na estradzie. Daje
lekcye.

Rajmund Leszkowicz Baczyński
Kraków 1884 (nakładem J. Dolonga w
Tarnowie) wydaje zeszytami Historyę
muzyki – wyszedł zeszyt pierwszy.

Józef Wieniawski koncertował
z powodzeniem w Niemczech, Szwaj-
caryi i Hollandyi.

Henryk Schultz znany w Warszawie
pianista dał w Warsz. 20 Marca b.r.
koncert z powodzeniem nie tylko
jako wykonawca ale i kompozytor —
został teraz prof. w szkole muz.

pp. Ołgyniata i Mikołajewa w Peters-
burgu. Za odznaczenie się w biernej
falangi artystów naszych „zadanie-
niu" przyjął nazwisko: Szulc-Coler
łączące je z nazwiskiem matki.
Natalia Janothówna dawała wielki
koncert 26 Marca br. w Londynie
obecnie przebywa w Berlinie.
Echo N 35 z 31 Marca 1884
Józef Wieniawski urodz. 23 maja
1838 w Lublinie 1846 w Paryżu.
Paryskim 1849 pierwsza nagroda
z klasy fortepianu. Wspólnie z bratem
podróże. 1854 dali w Berlinie
aż 12 koncertów. 1856 studya teo-
ryi w Paryżu pod Marmontem. Od
1860 stale przemieszkuje w
Paryżu dając koncerta i lekcye prywat-

1866 przeniósł się do Moskwy jako nau-
czyciel przy konserwatoryum. Ucz-
ył tam w owem konserwatoryum przez
około 1870 przesiedlił się do Warszawy.
od 1875 do 1877 Dyrektor Warsz. Tow. muz.
Po usunięciu się od steru opuścił
wkrótce jednak Warszawę i odtąd stale
zamieszkuje w Brukseli odbywając
od czasu do czasu artyst. wycieczki.
Jako kompozytor pisał przeważnie
na piano – piano i dwa sonaty na
skrzypce i piano i wiolonczelę i
piano. Kompozycje jego wyszły w
Warszawie Wrocławiu Lipsku, Offenbach,
Berlinie, Brukseli, Paryżu i
Moskwie – Jest ich przeszło 40.
Juliusz Zarębski wydał u Hainauera
we Wrocławiu op. 18 Ballada op. 15

Nowelleta Capriccio op. 20 Serenada Krakowiak na piano. dobre.

Emanuel Kania Trio piano. skrz. piano op. 5 D. u Grot. i Dom. Warsz.

Cezar Cui Artysta rosyjski w Petersburgu należy do nowszej szkoły kompoz. rosyjskich wydał w Petersburgu 6 piosnek i trzy fortep. dość dobre. (polskie).

Józef Wieniawski jest Kawalerem kilku orderów a mianowicie orderu św. Stanisława, orderu perskiego Lwa i Słońca, „Korony Dębowej" Niderlandzkiej, a nadto ma ordery saski i saskio-meiningeński.

Józef hr. Wielhorski wydał op. 42 Bagatelles (N: 1 Mazurek 2 Mazurek i Walc) poważne i wyszukane.

Jan Markowski wytworny niegdyś baryton opery Warsz. urodz. w Warszawie 4 listopada 1812. 1832 wszedł do chóru opery za dyrekcyi Kurpińskiego 1845 opuścił scenę na własne żądanie i trudnił się dawaniem lekcyi śpiewu i fortepianu zmarł w 72 roku w Lipcu 1884 r.

Maurycy Karasowski bawi od [illegible] grud-nia w Warszawie (Sierpień 1884)

Historyi muzyki Rajmunda Ba-czyńskiego wyszedł zeszyt II i III.

Antoni Rutkowski op. 8 Barka-rola i Krakowiak wyszedł.

Paderewski dawał koncert w Kra-kowie [illegible].

Ignacy Paderewski Tańce polskie na 2 i 4 ręce.

Józef Wieniawski dwa pieces wydane op. 39.
Juliusz Zarembski: A travers Pologne 7 utworów na 4 ręce op. 2 dzieło
Józef Adamowski wiolonczelista dnia 24 Października 1884 koncert w Krakowie z uznaniem.
Profesor Giżycki założył w Kijowie pryw. konserwat. muz.
Józef Adamowski przyjęty przez 3 prof. w konserwatorjum Moskiewskim.
Natalia Janothówna dnia w Listopadzie 1884 koncert w Berlinie
Aleksandra Stromfeld-Klamrzyńska urodz. w Tykocinie 1859 Odebrawszy po pierwszym nauki początki od Warszawy 1860 całem węgierskiego wy. kształciła się w grze fortepianowej.

Münchheimer nawrócił się do Rabinstn
na scenie d. 8 lutego 1880 wystawiona
w Dzieln wapeardy Grossmana z
wielkiem powodzeniem — piękny
śpiewy zalki zespołu — przy uznaniu
publiczności
Echo n 27 Grudnia 1884
Na ostatnim wtorkowym wieczorze
Warsz. Tow. muz. w którym grał
Aleksander Michałowski ofiarowano
mu imieniem kom. tutu wieniec laurowy.
Echo muz. i teatr. N 68 rok 1885.
Pani Klamrzyńska i Emanuel Kania
Dyrektorowie w Lublinie
Kazimierz Tonyszr były Dyrektor
stowarzyszeń chóralnych w Berlinie
i Stoglietz otwiera w Warszawie kółko
muz. zbiorowo wokalnej i każdego tygodnia
się będą w Salonie Gabetti nasze

Paweł Kwaczyński znany zaszczyt-
nie kompozytor autor między inne-
mi pięknej kantaty „Ariadna"
a zwłaszcza kantaty „Kazanie na górze"
na baryton solo chór i orkiestrę wy-
konanej w Sondershausen i Bran-
denburgu.

Stanisław Barcewicz koncertował
w Mannheimie z nadzwyczajnem
powodzeniem. Gazety miejscowe jedno-
głośnie przyznają mu niepospolity
talent. Owego powodzenia
doznał poprzednio w Poznaniu, obec-
nie zaproszony do Berlina na
koncert 20 stycznia 1885.

Wieniawski J. Józef w Brukseli
koncertuje z zamiarem obecnie
dążąc do Kijowa może i tu zawita.

N 78. Gustaw Lewita znany pianista warszawski zamieszkały obecnie w Paryżu przybył do Wiednia na zaproszenie arcy Księcia Karola Ludwika celem grania w jego salonach. D. 10go Marca 1885 urządza [?] tamże [?] własny koncert w sali Bösendorfera.

Stanisław Tokarzewski op. 17 Gavot, Menuet, Nocturn, Mazurek na fortepian – 1 Rub. [?]

J. Wieniawski daje w Warszawie koncert.

J. J. Paderewski daje w przyszłym tygodniu koncert z własnych utworów

N. 80 z kwietnia 1885

W Sarajewie (Bośni) wykonany został 19 bm. po raz pierwszy przez miejscową orkiestrę wojskową przerobiony [?] z opery [?] „Marya"

Dział Rajmunda Boczyńskiego

wyjątek z „Historyi muzyki" której dla braku poparcia wydać nie mógł.

Echo N. 83 z 2 Maja 1885.

Adam Münchheimer ur. 23 Grudnia 1830 w 7 roku rozpoczął grę na skrzypcach nauczyciel Niedzielski później Hornziel. W roku potem fortepian od pani Kancelar później w roku od Alojzego Tarnigo — W 15 roku lekcye harmonii i kontrapunktu od Frejera w 16 sam już udziela lekcyj muzyki, grywa na organach w kościele ewangielickim oraz zbiera instrumentacyę. W 20 roku będąc w teatrze pierwszym skrzypkiem organizował muzykę chóralną w kościele Karmelitów. 1854 podróżuje po Niemczech, Belgii Francyi zawiązuje stosunki z artystami. W parę lat później pod kierunkiem Moniuszki dopełnia

studyów kompozytorskich w 2 d roku pisze
wystawioną dopiero 1864
„Otton Łucznik" tekst Jana Chęcińskiego
Wprzód dziś już pisał kilka dzieł orkiestrowych
pianowych i wokalnych. Następnie muzykę
do melodramu Biedny Jakub, do dramatów
Dalila, Kobieta z kamienia. Hans Wolf i
i inne. Druga opera „Stradyota" w chwili
obchodzonego swego 35 letniego jubileuszu ukoń
czył trzecią wielką operę „Mazepa" tekst
ze Słowackiego. W 1872 po śmierci Moniuszki
pełnił zastępczo jego obowiązki lat 3. Później
mianowany dyrektorem baletu a dopiero
1882 dyrektorem opery polskiej. W 1868
urządził szereg koncertów symfonicznych,
o cenach przystępnych i doborowych programach
po 12 koncertach dla braku poparcia zawieszono.
Od r. 1867 urządzał koncerta na niezamożnych
studentów Uniwersytetu a następnie uczniów

 Octo 885

Oprócz prac wspomnianych napisał muzykę do tragedyi Zalewskiego „Marco Foscarini" „Figle szatana" balet w 6 obrazach do spółki z Moniuszką — uwerturę na orkiestrę Polonez na ork. „Mistrz Twardowski" legenda na ork. „Pieśń prababki litwinki" śpiew na bas solo chór męski i orkie. muzykę religijną utwory na fortepian i Barkarola i Ballada na skrzypce z fortepianem i wiele pieśni. — (wszystkie wyspecyfikowane)

Jan Kleczyński

Śpiewaczka lwowska pani <u>Teresa Arklowa</u> występuje w Warszawie z powodzeniem i uznaniem.

<u>Adolfina Zimajerowa</u>, śpiewa w miejskim teatrze w Budapeszcie po skończeniu przedtem nauki, do Berlina. Towarzystwo muzyczne, z którego [illegible]

razem dwoma pięknemi wieczorami — n a
ostatnim bali udział wzięła tylko panna
Justyna Machowicówna i Stanisław Barcewicz.
Aleks. Michałowski dawał 25 kwietnia b.m.
koncert w Krakowie z uznaniem i zapałem.
Echo N 84 — z maja 1885; zawiera ogólne przepisy
dla dyrektorów ze szkoły Oskara Fiszera.
Dzień na dzień [illegible] między nią [illegible]
zadaniem z pierwszej dla zdrowia b. szkodliwem.
Dzieciom pozwalano się grać najwięcej trzy godziny
1/2 przed 1/2 po obiedzie ale nie zaraz
Pani Arthur [illegible] [illegible]
ogólnym programie i zaangażowana przyjęła do [illegible].
Koncert pani Marii Dobrzyńskiej (Dobrzyńskiej) córki ś.p. Ignacego Dobrzyńskiego
(ładna śpiewaczka)
mający odbyć w Poznaniu [illegible]
Wincenty Singer uczeń Wł. Górskiego
zajmuje [illegible] stanowisko pierwsz.

niego skrzypka i prof. w Tow. muzycznem
Krakowskiem. Z pp. Adamowskim
Antkowskim i Ostrowskim wyga-
niowali on wyborny kwartet smyczkowy.
Antoni Rutkowski Trois Morceaux
pour piano. op. 6 Ries i Erler Berlin.
W Stanisławowie (Galicya) w kwietniu ob.
wykonaną została na koncercie tamt.
Tow. muz. imienia Moniuszki kantata
pt. „Świt“ w 2 częściach na orkiestrę
i chór z solami kompozycyi Dyrektora
tegoż towarzystwa Michała Biernackiego
o której chlubnie piszą pisma galicyj-
skie. W dniu przybycia Dzielnemu
Dyrekt. Tow. M. B. w Stanisławowie od
lat 5 Tow. Dał pomimo już kilka zmian
utworów a ostatni wykonał przy pomo-
cy orkiestry wojskowej i chóru z śpiewaków około 78
osób. B. pod zaszczytem kons. Wark.

Natalia Janotówna otrzymała dyplom „pianistki dworu berlińskiego.”

Aleksander Myszuga mój uczeń gościnnie [illegible] na scenie Warszawskiej.

Wyszły A. Zarzyckiego dwa śpiewy op. 30.

Kazimierz Kratzer „Pieśń o pieśni”

Michał Hertz kompozycye do śpiewu op. 17 Ballada „Stary król” op. 33 Pieśni „Gołąbki” op. 34 „Chłopca mego mi zabrali” op. 35 [illegible] i gawot ~~op.~~ i Niezrozumiały op. 36 Szumią [illegible] Brzeziny i ciemny borem i 37 Ballada — dobre.

N. 87 Echa zawiera jako dodatek piękną elegię na skrzypce i piano Józefa Borowskiego.

A. Zarzycki dwa śpiewy op. 28

Roman Statkowski autor pieśni z Grottgerowi. Hosanna i [illegible] opisane.

Pani Zimajewska wydaje się na występy do Ameryki zaangażowana za 500 dolarów miesięcznie.

Stanisław Barcewicz obchodził dnia 13 Września 1885 r. rocznicę pierwszego skrzypka w orkiestrze Wielkiego teatru i prof. klasy skrzypcowej w Konserw., w którym był wychowańcem. Szydłowski, którego miejsce Barcewicz zajmuje udaje się do Londynu.

Wyd. Wilhelm Troszel Na Dunaju dobry pieśń — dobrze i to gorzej napisana na koncerty jak wiele tego znakomitego niegdyś artysty śpiewaka.

Alfons Szczerbiński op. 1 Nocturne na piano. dość dobre ale nieciekawe.

Teresa Arklowa primadonna opery lwowskiej śpiewająca z powodzeniem na scenie

warszawskiej w Kwietniu i Maju bro.
zaangażowaną została do Wiednia do nadw.
opery wied. na długą występ. gościnnych
po 200 fl od występu. Pani G. studiuje
dalej nauki śpiewu u pani Dustmann
w Wiedniu.

Panna Helena Herman primadonna
warsz. rozpoczęła cykl występów na
scenie w Odessie z powodzeniem.
Echo N 91 z 27 Czerwca 1885.

Opera polska przed i po Halce przez J.K.
Stagnacja pewna i powiedzmy szalona
zacofanie jakiemu uległ naród nasz przez
wieki XVII i większą część XVIII odbiły się i
na sztukach pięknych w szczególności
i na muzyce. Gdy w wieku XVI Mikołaj
Gomółka zaopatrzony wiedzą u włoskich
mądrą prostotą nam pozwala dziwić

godnie wyobrażające tę wielką w sztuce epokę Palestriny, ponieważ nie spotykamy już wyraźnych objawów aby wiedza nasza muzyczna szła na równi z nią. Dziś zaledwie aby te kwestie wyjaśnione głów. teoretycznemu podlegały krytycznym aby formy ustalane kolejno przez innych u nas znajdowały zastosowanie. Tak było z muzyką instrumentalną tak i z operą. Gdy we Włoszech ze sprawą Saccettiego i Peri rozwinęła się forma operowa przeniosła się do Niemiec i Francji wszędzie wydawała owoce u nas tylko dawano do czasu ze sprawą monarszej inicjatywy lub dla urozmaicenia [illegible] szczęśliwej niezręczności pojawiały się balety a muzyka włoskich przeważnie kompozytorów. Opera była także nowością

Na publiczności że za Zygmunta III dawano dawno przedstawienia na majej wzięgający dworzanów. Niektórzy dowiedzą się kiedy Włosi mieli Skarlattiego, Tomelli Francuzi Lulli i Rameau, Niemcy Händla i Glucka my zdobyliśmy się w końcu wieku XVIII zaledwie na Macieja Kamieńskiego. Jego „Nędza uszczęśliwiona" jakkolwiek świadczy o talencie i Tak... cowanie w układzie młodszym słabym jest tylko odbiciem owoczesnych oper włoskich, zręcznym kontylem i piosnkami bez głębszego wyrazu bez zalet instrumentacyi raczej amatorską udatną próbką niż kompozycyą. To jednak było punktem wyjścia dla naszego zadzia w którym dzięki Kamieńskiemu publiczność rozmiłowała i który w dalszym

wrażeń. Do tego smutku stosować się
musiał. W tym też duchu pisał Stefani
a zaczerpniętą z miłości z motywów
ludowych treść życiowej w stosunku
sympatyczną zgoła pieśń: „Krakowia-
ków i górali". Nie stworzył opery
całe narodowej. i Kurpiński zaś
nie posiadając wiedzy dość ugruntowa-
nej, aby sobie samemu zdołać dostą-
pić, niekiedy w drodze na jakiegoś nie-
dla własnej indywidualności i uległ
wpływom Rossiniego. Dlatego nam nie-
raz idee tego mistrza od własnej nie
obrane zaklinano. Naturalnie więc
były też toczące się spory przed
zjawieniem się Moniuszki. On sam
nie wierząc w to aby znalazł na scenie
zachęty ani w skromności swej nie

niedawno jeszcze znowu zerwał od małego
kościuszki Dwór i Ideał, dotąd a ost.
które przedstawiał bywa w Wilnie bywa w
w Petersburgu lub Warszawie dorabiał się na
nieuplawie wreszcie narodowy Samo Halka
do której część śpiewaczka miłości była naj-
pierw tylko pojęte jako krótki szkic
dramatowy. Porozdzielonie śpiewników
Wildy. Niedługo wystawienia Halki w Wilnie
rozbiły jednak te [illegible] że cało
ściany wileńskiego miasta zbiornicy
Warszawska dyrekcyja do akompaniamentu.
Wtedy Moniuszko przyjechał, pracował przed,
nabiał a malarstwa [illegible] śpiewała
jak Dobrski Rivoli, Troszel przeszedł
Dopiero w artyście swego dzieła. Ale bo też
i dzieło różniące od naśladowczych
włoskich fioritur i wszelkiej canzonetty

zaczerpnięto z życia tej minorowego zelu
z wątrżnych motywów - stworzyła
nową wiosnę życiową twórczości i była jak
niebo do ziemi niepodobnem do wszyst-
kiego co ją poprzedziło. Można z pewne-
go punktu widzenia twierdzić że Mo-
niuszko był pierwszym zwiastunem i pierwszym
ilustratorem fantastycznej liryki w
pieśniach i w dramatycznym uporczywym
w Halce. Często ta pieśń obrazowana
nazwana. Ono było istotną nową erą.
od której znaczyć możemy lata roz-
woju naszej opery.

~~Panna Marya Wiśniowska rozpo-
częła od dawna~~

Mieczysław Kamiński goszczący obec-
nie w Warszawie zaśpiewał szereg pieś-
ni niemieckich pod okiem Pana Napora.

Kamińskiego. Artysta rozpoczął zawód
swój w Wiedniu 1857 w operze Thomasa
„Masque de fer” i pierwszy śpiewał we
Wiedniu „Tannhäusera”. Od 1859 do 62
był stałym członkiem opery warszawskiej
potem przeniósł się na scenę niemiecką,
gdzie na których śpiewał z wielkim powo-
dzeniem partye bohaterskie w Frankfur-
cie, Gracu, Pradze, Wiedniu i Berlinie.
W długim zawodzie swoim śpiewał po polsku
niemiecku, włosku, francusku i czesku.
Echo N. 94 z 18 lipca 1885.

<u>Konserwatoryum w Warszawie.</u>

Istnieje od 1861 założone przez Ap. Kątskiego
W r. 1868 Komisya spraw Wewnętrznych i
Duchownych z Najw. upow. [illegible] zarząd a
komitet złożony ze znakomitszych oby-
wateli przedstawicieli muzyki w Warsz-

równy z: Sikorski Józef, Dobrzyński
Feliks, Krzyżanowski Ignacy, i Rętki
[illegible] i polecił mu wypracowa-
nie rotę dla Pastyfikatora [illegible]-
nego mającego być zatwierdzonym [illegible]
przez rząd. Dobrzyński miał najwięcej
w [illegible] na prawdę dyrektora. Rętko-
wskiemu nie podobało się to – Postarał się
więc o osobną koncesyę dla swobodnej wy-
dawania i zabawiał się wierszami z [illegible]
Tomi [illegible] Pastyfikat nie liczą na
zatwierdzenie. Wiadomość o tym zwłasz-
cza [illegible] przez
Rętkowskiego na posiedzeniu wywołała
zgodę między nim a resztą komitetu
ale pokazało się że Rętkowski się nie poprawił i
chorował. Wrócił [illegible] tylko o Warsza-
wie [illegible] i na prowincyi [illegible] konsortium.

teoretycznych przedmiotów uczył i zresztą [illegible]
tyle dokazał, że w r. 1860 uzyskał w Banku
[illegible] koncesyę, kapitał w
ilości 60000 rubli i instytucya z No-
wym r. 1861 otworzyć się mogła przy
ulicy Tamka. Z przedtem otworzono
klasy skrzypcowej (Kątski) fortepia-
nowej Józef Nowakowski, harmonii
Freyer. Śpiew Dobrski, z którego
szkoły wyszła pani Sokołowska
będąca w owym czasie zarazem
inspektorką zakładu i nauczycielką śpiew.
W dalszym ciągu nauczycielami
prof. piana byli: Janotha, Stolpe,
panna Grudzińscówna, R. Strobl,
Hania, Roman i inni. Śpiew
po Dobrskim objął Quattrini, chóry
prowadził Münchheimer, Dow-

ninetko, Stadziński, organy Freyer.
wiolonczella Ackerman (ojciec).
waltornia Wach i Stadziński.
Zasady teoryi muzyki: Roszkko, niż-
szy Cborowicz. Później oba objął
Stadziński. Język polski: Bartoszewicz.
Fundusz zimowy przez [illegible]
wyczerpywał się a 1867 musiano
z tego powodu zamknąć Instytut.
Krótki okres przy ciągłych wolnych
zapał i cierpliwość dla Instytutu
przyznać trzeba. Pojechał do Petersburga
wyrobić zezwolenie. Dzięki dziś [illegible]
jaką 7500 rublów [illegible] koncertami
na nowo fundusz zebrał [illegible]
i po rocznej przerwie Instytut na
nowo otworzył przez [illegible] tylko z 10
uczniami. Klasy rozwinięć [illegible]

się otwierały a na instrumenta dęte i
orkiestrę aż lat kilka trzeba było czekać.
Nawet prasa braki takie tych zaczęła
później wymawiać, zakupił więc za włas-
ne pieniądze instrumenta który otwo-
rzył i każdą orkiestrę tak godnie opraco-
wał że nawet beethovenowskie symfo-
nie wcale mierne wykonywał.
Staraniem Warsz. Tow. muz. z Dasz.
Doszło otwarcie szkoły muzycznej
z przedmiotami wszelkiemi zasadniczemi.
Do składu nauczycieli weszli Zygm.
Noskowski Aleksander Michałowski
Michał Hertz Wład. Wieżbicki
Krafsko i Moszyński.
Prof. z konst. muz. warsz. są:
Dyrektor Aleksander Zarzycki
który ensemble kształcił Górski i

Goebelt orkiestrowe próby odbywa-
ły się pod dyrek. Zarzyckiego. Chóry
prowadzi Stattler, harmonię
Rogoyski i Hofman, kontra-
punkt Rogoyski organy Śliwiński
Śpiew. Panna, przedtem Mirecki
klasy piana wyższe Strobl i Schlözer
niższe Sygietyński Rogoyski,
Kotkowski, Tarczyński, Roman
Lityński. Skrzypce wyższe Górski
i Lotto (w pierwszej Barcewicz) niż-
sze Ostrowski (Jaworski i Kozłowski)
flet Tomaszewski obój i klarnet
Sobolewski (obój jeśli się nie my-
lę od początku założenia Instytutu).
Fagot i Bernard, waltornię Malinowski
trąbkę Dubiński, puzon Kammer
wiolonczelę Goebelt kontrabas Meyer.

Ślub. z panną Nieborską. Józef Borowski. Nominacja prof. Debaty nad kierunkiem Inst. rolnicz. przed Radą nadzorczą, powstającą pod przewodnictwem Gubernatora Warsz. a złożonej z Dyrektora i kilku prof. — Wpis 50 rubli rocznie płatnych w dwu ratach.

Józef Borowski ma artykuł w Czasie o oporze polskiej nadesłała obszerną odpowiedź zbijającej pewności prawd (?). Mówi, że takiego oporu polskiej nie było — napomina się trzeźwości (?) w sprawach swych Nowa Krakowiaczka. Zamek na Czorsztynie, Jan Kochanowski i Zbigniew, Czarnomyśl (?) Jadwiga, Lecznica w prawie (?), Bracia (?) Piaseczyńska i inne sztuki narodowe bawiono się nimi (?)

rytmy i poczuciem wiernem z nie-
bywałą charakterystycznego mazurka wszak-
tość i wyrazistość narodu w tonacji
majorowej a nie ustalającej się mino-
rowej właściwej chyba dumkom u-
kraińskim i dumkom ruskim jakie dziś
spotykamy.

Marya z Iwanowskich Stolpowa N: 102.
zmarła 5 Września 1885 na wsi Kładzienka pod-
czywszy lat 65. Była ona niegdyś artystką opery
Warszawskiej i to jedną z lepszych. Poraz pierwszy wy-
stąpiła na scenie jako uczennica szkoły śpiewu
przy teatrach Warszawskich d. 17 Czerwca 1837
wraz ze swą siostrą Józefą późniejszą zamężną Des-
kiewiczowa (kontralt) Paulina Rivoli
i Aloizym Stolpem (barytonem) w operze
Rossiniego „Włoszka w Algierze" [illegible].
Ta występowała lat kilka na scenie naszej

wspólnie przyszło w rozmaitych sprawach. Wynadto pani-
miejska mąż z profesora muzyki sprawiła całką:
Wyszły: Juliusz Zarębski Berceuse op. 22
Valse Caprice op. 24, Tarantelle op. 25
na piano = [illegible].
Echo N. 10 d. 2 Grudnia 885.

Zygmunt Noskowski zrzeka się podobno
stanowiska Dyrektora Tow. muz. warsz.
Godność tę zastępczo sprawować będzie p.
Michał Hertz.
Stanisław Barcewicz zasiada 13 bm.
jako pierwszy skrzypek w Teatrze wielkim.
Władysław Górski wyjechał z Warszawy
podobno na czas dłuższy i bawi w Paryżu.
Orkiestra krakowska pod dyrekcyą
A. Wroińskiego, z powodu braku zatrudnie-
nia zmuszona jest rozwiązać się.
Echo z 3 Października 1885.

Przypominamy, iż w dniu [illegible] od-
będzie się nadzwyczajne ogólne zebranie
członków Tow. muzycz. w sprawie Noskow-
skiego o którejśmy poprzednio wspominali.
H. Pachulski warszawianin uczeń
Konserwatoryum w Moskwie, mianowa-
ny prof. fortepianu w tem Konserw.
Ogólne zebranie Tow. muz. Warsz.
dnia 4 Października r. 1885 w sprawie dymisji
udzielonej przez Komitet Towarzystwa
p. Noskowskiemu zebrane na inter-
pelacyę 30 członków pragnących wy-
jaśnień, wyraziło Komitetowi votum
zaufania i załatwiło sprawę zgodnie
z postanowieniem p. Noskowskiego i uchwa-
liło na propozycyę p. Marka wniosek
następujący:
Ogólne zebranie członków, uznając się

ści interpelacyjnej, w skutek której nadzwy-
czajne zebranie zwołanem zostało, za zatwierdzo-
nym, wyrażając uznanie komitetowi To-
warzystwa i upraszając tenże komitet aby
w dalszym nieprzerwanym związku stał dzieląc łącznie
z p. Zygmuntem Noskowskim jako Dyrekto-
rem muzycznym nadal kierował sprawami ar-
tystycznemi i administracyjnemi Towarzystwa".

Józefina Reszke zaślubiła p. Leopolda
Kronenberga z Warszawy. Ślub się odbył
we Wiedniu 30 Września 1885.

Gustaw Lewita utalentowany nasz pianista
zaangażowany został na art. stałe do
Ameryki.

Gustaw Friemann ma wystąpić
i własnym koncertem (całkowity dobry)

Wyszły: Gustaw H. Plater Pieśń weselna
op. 206 – dobra (pierwsza drukowana)

Helena Hermann primadonna opery Warsz. wystąpiła po raz pierwszy przed 7 laty w Operetce szwedzkiem wytworna śpiewaczka.

Uczniami (Fr.) Kiela pomiędzy innymi byli: Górski, Noskowski, Paderewski, Rzegocki, Stolpe, Kazimierz Donyer i Michał Hertz.

Józef Wieniawski wydał trio z fortepianem op. 40. (nie znamy go jeszcze).

Teresa Arklowa została zaangażowaną przez Dyrekcję opery warsz. na lat trzy poczynając od 1 Maja 1886. Ostatnio uczyła się u Viardot-Garcia.

Jan Quattrini przybył do Warszawy z trupą włoską r. 1840 i pozostał o- żeniwszy się w Warszawie urodz. 1822

dyrektor opery warsz. kształcił się śpiewactwa w Konserwatoryum Medyolańskiem wszakże był maestro di musica. W r. 1840 rozpoczął zawód dyrekt. opery w Turynie, następnie w Medyolanie i wreszcie w Warszawie.

Barcewicz wyjeżdża za [illegible] [illegible] [illegible] do Londynu potem Paryża gdzie przyjmie udział w koncercie Trocadero.

Ignacy Paderewski zamianowany prof. fortepianu i harmonii w Konserw. w Strasburgu.

Sembrich Kochańska musiała porzucić przedstawienia w Madrycie z powodu [illegible] — zasądzona [illegible] na 10000 fr. kary.

Henryk Pachulski były wychowaniec

Warsz. Tow. muz. po ukończeniu pobytu w Moskwie i odbytych tam studyach wrócił do Warszawy i wystę-pił w rozmaitych obszern. z wielkim tem-pertem wybornym pianistą

Dnia 1 grudnia prof. śpiewu Mieczysław Horbowski urządził koncert uczniów swoich.

Faustyna Machwicówna uczennica konserw. w Petersburgu - zwróciła uwagę i wysłaną została kosztem konserw. do Medyolanu. Mezzosopran Korty. ale głos ma. uczennica Lampertie„ go Józefa. Zaangażowana do Tryestu potem Londynu obecnie i tam śpiewała w Medyolanie, Londynie Warszawie i zaangażowaną do Londynu w Covent Garden na sezon 1886.

wiolonczelista Józef Adamowski dawał
1 Grudnia 1885 koncert w Krakowie.
Echo N. 118 z d. 2 Stycznia 1886
Barcewicz powrócił ze swej art. wycieczki do Londynu gdzie zyskał uznanie.
Józef Wieniawski napisał nową fantazję na dwa fortepiany.
W Odessie odbył się koncert kompozytorski Wł. Żeleńskiego.
Wład. Górski osiedla się w Lizbonie gdzie otrzymał posadę z [illegible].
Warszawianin: Ludwik Wierzbicki [illegible] opery lwowskiej. Kamieński jest współzarządcą teatru Luisenstadt w Berlinie — Zakrzewski śpiewa w Kazaniu Alma z opery Duniewskiej.
Wyszły nowe tańce Antoniego Łaskiewicza
—

19 lutego 1886 odbył się w sali ratuszo-
wej koncert panien Jadwigi i Wandy
Bulewskich – sala pełna – ale kon-
certantki słabiutkie (N 126 Echo).

Gustaw Friemann koncertował w
Odessie. 23 lutego 1886. Wszystka miej-
scowa prasa pochwaliła grę jego z Wieniawskim.
Z własnych utworów grał Berceuse
i Mazurka, podobały się bardzo.

Leopold Lewandowski kończy w
kwietniu 1886 – 20 lat służby swojej
teatrowi jako dyr. orkiestry i kompozytor
tańców.

Nowe Tow. muz. zawiązało się w Koło-
myi. Dyr. A. Sidorowicz.
Echo N 129 z 20 marca 1886.

Józef Labowski uczeń konserwat.
praskiego ukończył 1843 i powrócił

Do rodzinnego miasta swego Krakowa przedtem jeszcze wystąpił w Paryżu z koncertem pianowym w r. 1846 osiedlił się w Warszawie – Jego kompozycyj cały szereg pięknych utworów wyszło w Warszawie kilka u księgarza Wiedmana ok. 1855 Odwieziono (przyjaciela) chorego do Grzymały a 13 kwietn. zmarł w ~~Krakowie~~.

Józef Wieniawski koncertował z wielkiem powodzeniem w Amsterdamie i Hadze.

Leopold Lewandowski wyborny mazurzysta skrzypek teatr Warszawskich w innym zakresie przyczynił się za skrzypcami 1850 przyjęty bardzo mile przez skrzypka w W. Teatrze wielkiego zp. Hornziela ogromnych talentów mazurzysta pisze tylko wyborne polki obecnie obchodził swój jubileusz.

Józio Hofman jest synem ś.p. znanego Kazimierza H. dyrektora i profesora konserwatoryum.
Wł. Górski b. prof. konserwatoryum przebywa stale w Paryżu gdzie częstokroć jest znany.
Kazimierz Hofman rodem z Krakowa. W 10 roku oddano go do konserwatoryum w Wiedniu. W 13 roku posiadał już dyplom z ukończonego instytutu. Po ukończeniu konserwatoryum trzy lata jeszcze bawił we Wiedniu celem lepszego wykształcenia się. Powróciwszy do domu za trzy lata przygotował się do matury a po zdaniu tejże wstąpił na wydział filozoficzny uczelni jagiellońskiej. W 1868 po ukończeniu uniwersytetu 21 letni.

miedzianiu zebrał się do kapelmistrzow-
skiej pracy. Teatrowi krakowskiemu prze-
wodniczył wówczas ks. Skrzypka który z
mających operowe dram. takie trupę operetko-
wą wykonującą takie i opery. Dziesięć o-
koło prowadził Hoffman ten dział i
dopiero 1878 przybył na operę miejsca
przez Żeleńskiego prawda prof.
harmonii kons. warszawskiem.
W dziale nowi w Krakowie napisał
kilka operetek jest na pomniejszego
rodzaju muzyki do kilku dramatu
tło ludowego kilkadziesiąt dzpie,
niów rolnych i chórów. Ta powieś,
niejasnej operetki są z Lalki tekst
Anczyca. przez tej skomponował operetk.
„Dwoje i ciadziejoj” Świetna zupacy
Szczęścia Krakowianka i Górali.

„Cmyzraczy chłopaki" „Noc świętojańska" „Restauracja" (?)
(może koncerto przed Restauracjami).
Stanisław Sarbe uczeń Góreckiego
i Warszawiaka utalentowany skrzypek
udaje się do Berlina pod Damingerem (?)
na przyszły rok do Hochschule
prof. Joachima.
Echo N 136 z 2 ~~Kwietnia~~ 8 Maja 1886.
Julian Dobrski Dobiegający 75
lat liczący [illegible] d. 2 Maja 1886. 6 d.
lat 20 prawie niewidomy – urodz. 1811 w
Warszawie uczeń Konserw. Art. 1832
wystąpił w Cyruliku Sewilskim
pięknym głosem tenorowym. Wyborny
interpretator ról Moniuszki i
1866 pozornie pełen życia rozstał się ze
sceną na Dobrowolskiego pożegnal-

publiczność nabyła Eleazara w Żydówce
Zyskiwał [illegible] z uznaniem dał [illegible]
był prof. Konserwatoryum jego to uczeń,
wiec p. [illegible] Sekowiecka.

Pani Jadwiga z Brzowskich [illegible]
Młoda córka znanego i cenionego
u nas artysty Józefa Brzowskiego
otworzyła w Paryżu kurs fortepianowej
gry w szczególnym uwzględnieniu
utworów Chopina. Pani Jadwiga
M. należy do celniejszych pianistek
Echo N 142 z 7 lipca 1886

O Dramacie muzycznym (rozprawa napisana przez Rajmunda Borzyńskiego)
Mieczysław Kamieński wystąpował gościnnie w Warszawie w lipcu 1886.
po raz pierwszy grał się w Warszawie r. 1859
~~teraz~~ – dobry muzyk oraz Walci

Gentilhomma i Garcii. Debiutował
w roku 1857 w Wiedniu a występy
jego następnie w Berlinie były najlep-
szej wróżby. Moniuszko napisał dla
niego „Hrabinę" — syn Jana Nep.
Kamińskiego — [illegible] z [illegible] [illegible]
[illegible]. Następnie po Europie. Frankfurt
przyjmował się do renomy śpiewaka.
Śpiewał [illegible] [illegible] — po
niemiecku, francusku, włosku, angielsku
i polsku. Ostatnio Dyrektor opery ludo-
wej w Charlottenburgu pod Berlinem.
W roku zeszłym śpiewał znów w Warszawie
obecnie jest [illegible].

W Konserwatorium warszawskim
z początkiem nadchodzącego roku szkolnego
ma być otworzona równoległa klasa śpiewu.
Na nauczyciela powołano p. Mierzwińskiego.

Horbowskiego jednego nauczyciela śpiewania w Rogowie.

Marcelina Sembrich Kochańska występować ma 6 miesięcy w operze Hamburga za 50 występów otrzyma 240 000 marek.

Józef Damowski nauczyciel sztuki muzycznej w Krakowie koncertował z powodzeniem w Rzymie i Szwajcarii.

W Krakowie w 1795 wydał „Sztuka muzyki dla młodzieży krajowej przez Wacława księdza Sierakowskiego kanonika i proboszcza koadjutora katedralnego krakowskiego jako nad kapelą przełożonego. Jest to jedyne dzieło o muzyce z piśmiennictwa XVIII wieku. Przez sto kilkadziesiąt lat był pod wpływem Sierakowskiego „Sztuki muzyki" (dzieło znamienite pod względem muzyki bez wartości, lecz zapomniane,

(w porównaniu z ówczesnym stanem muzyki)
nie pojawiło się żadne dzieło zasługujące
uwagi poważniejszej. Ostatnie prace na
tym polu pojawiają się w połowie XVII stu-
lecia a mianowicie 1647 Jana Gorczyna
„Tabulatura muzyki" 1650 Szymona
Starowolskiego „Musices practicae
erotemata" itd. i w 1677 Zygmunta
Lauxmina jezuickiego poemat „Ars
et praxis musicae.
Moniuszkowska opera w Warszawie i
była wystawiona w Paryżu z powodz.
Wydz: Gustaw Friemann Mazurka
(Krakowiak) na skrzypce i piano op. 8 i
wieczorny
Mazurek i piosnka Kolędzi Wyszyń-
skiej dość dobre i świadczą o dobrym
smaku.

Emil Śmietański znakomity pia-
nista od lat kilkunastu stały nauczyciel
w szkole Horaka zmarł nagle w kata-
strofie kolejowej pod Mödling.
Emil Władysław Śmietański (N. 154)
urodził się 21 marz. 1845 w Tarnowie
gdzie jego ojciec był radcą sądowym w
4 roku uczył się grać na skrzypcach a w 6 na
fortepianie - gdy miał lat 10 o przen-
przeniesiono do Krakowa tam uczył się
lat 6 pod kierunkiem Franciszka
Mireckiego, Germasza i Domela.
W 16 roku pojechał do Wiednia gdzie pod
kierunkiem Birkharta profesora konserwa-
torium przebył lat 2 Następnie do-
piero w 20 roku życia rozpoczął u-
często publicznie kilka razy z powo-
dzeniem. 1866 i 1867 koncertował

w Krakowie i Pradze czeskiej. Choroba
oderwała go od pracy w 1868/1869. W
r. 1870 osiedlił się stale we Wiedniu gdzie
najpierw w szkole Stockharta [?] a następnie
w szkole Horaka znalazł stałe zatrudnienie.
W ciągu przeszło lat paru między innemi koncerto-
wał wyłącznie w Wiedniu. Od r. 1870
tylko w szkołach Horaka pracował i
nigdy nie chciał się zgodzić na inne sta-
nowisko mimo korzystnych propozycyj
wyjątkowego [?] na prof. do konserwatorium
Dorna [?] lub Krakowa bądź na dy-
rektora konserwatoryum do Frankfurtu.
Jako pedagog uznany we Wiedniu ogólnej
opinii [illegible] będąc z natury skromnym
nieśmiałym usuwał się z publiczności.
Mimo to między 1870 a 1880 kon-
certował w Dornie [?] i Frankfurcie

Wrocławiu, Poznaniu, Lwowie. 1883 odjechał on do Belgji i Anglii a 1884 był ostatni raz w Krakowie. Powracał z gór Styryjskich z dwumiesięcznego wypoczynku. Pochowano go 3 Września 1886. ~~Komponował~~ [z wydania] tylko [illegible] [illegible] wypisy z Dantego, Polonez, Rapsodję, mazury itd.

<u>Estetyka</u> podobnie jak i filozofja rozchodzi się na dwa prądy, na kierunek idealny i realny. Idealiści wierzą w odwieczny ideał piękna który mieszka w duszy każdego człowieka w ogóle a realiści przeczą istnieniu wrodzonego poczucia estetycznego. Pierwsi stawiają sztukę po nad naturą, drudzy zniżają ją do prostego naśladownictwa.

Lwów z 6 wrześn. 1886. N 185.

Józef Brzowski urodz. 1804 w Warszawie
w niej odbywał studya muzyczne. Dnia
1 Października r. 1861 objąwszy godność
inspektora Instytutu muzycznego,
w pięć lat później mianowany prof.
fortepianu dla uczniów które to
stanowisko do dziś dnia mimo wieku
82 lat wytrwale spełnia. Kompozytor
jego twórczości pierwszy dostrzegł
w nim wybitne zdolności muzyczne
i oddał się z nauką harmonii i kom-
pozycji. Wydał też kilka drobniej-
szych kompozycyi na fortepian lub
orkiestrę z których niektóre [illegible]
[illegible] [illegible] mu uznanie.
Po skończeniu dorocznego konserwa-
[illegible] [illegible] [illegible] i [illegible]

wykładu teoryi Würfla, kolegując wraz
z Nideckim i Stefanim i Józefem
Nowakowskim. Uczył się także na
wiolonczelli równocześnie z Szablin-
skim u Wagnera i pierwszej przez
tak kilka grywał w orkiestrze teatral-
nej na tymże pod dyrekcyą Kurpiń-
skiego. 1827 objął posadę dyrektora
muzyki do baletu, i dyrygował nie
tylko baletami ale i melodrama-
tami. Po kilkuletniej pracy usunął
się jednak 1832 od tych obowiązków
i oddał kompozycyi do własnej pracy.
Jeszcze razu 1833 napisał do tekstu
Dmuszewskiego operę komiczną jedno-
aktową „Hrabia Wąsaliński" wysta-
wioną 24 Listopada 1833 na scenie.
1837 przeniósł się w podróż po Europie

dla poznania arcydzieł i ludzi. W
Berlinie Spontini, w Dreźnie
Lipiński przyjmują go bardzo
życzliwie, w Paryżu oprócz Chopina
z którym się ściągło przyjaźń młodzień-
czą, poznaje Liszta, Thalberga,
zachwyca się Duprez'em i Nour-
rit'em, słyszy pierwszego rzędu
śpiewaków i artystów, zapoznaje
z Cherubinim, Meyerbeerem,
Halévy'm, Lafont'a, Baillot
i t. d. Wracając do kraju streszcza swe
wrażenia w pamiętnikach zawierających
niemało ciekawych szczegółów. Następ-
nie z nich drukowała „Gazeta Warszawska"
dawniej nieco, zaś książką wydana
w r. 1871. W r. 1840 przedstawił
publiczności po raz pierwszy swą

~~córka~~ Dziewięciolatkiego Ludwiga
która pierwsza zaznajomiła została ja pia-
nistka. Przez lat kilka koncerto-
wała z nią o kraju i zagranicą na-
stępnie ~~[illegible]~~ pianistka powołana
została na profesorkę w Nowym
Orleanie w Ameryce gdzie poślubi-
ła pana [illegible] francuskiego
hr. de Mézan. pierwsza zamieszkała
w Brukseli gdzie dziś posiada [illegible]
ją się [illegible] i wykładowi
Dzieł Chopina. Z [illegible] dzieła które
przeszkodzona [illegible] zostały się.
Wielka msza notowana napisana
około 1848. Druga msza napisana
około 1861. Msza miejska 4 głosowa.
Kantata na cześć Leopolda I Króla
Belgów na chorągiew [illegible]

Te dźwięki na uroczystość dworską
w Londynie napisane.
Symfonia dramatyczna wykonana
w Lipsku na uroczystości otwarcia
Sali nowej.
Allegro koncert. na dwa fortepiany
z orkiestrą. Uwertura fantastyczna
Czary tego obozu, Dzieło przeznaczo-
ne na fortepian i skrzypce
Wreszcie wielka opera z akcją
z dziejów Niderlandzkich pod tyt.
„Rapsod Flandryjski” albo pieśnia-
rz z Gandawy” napisana do
tekstu Lesińskiego.

Jan Kleczyński.

Tymoteusz Adamowski skrzypek
urodził w Warszawie 1859, kształcił
się przez dwa lata w konserw. paryskiem

pocem w 1879 wyjechał do Ameryki
i tam się dał słyszeć po raz pierwszy w
koncercie w nowo otworzonej sali
stow. filharmonicznego Bostonie.
Następnie podróżował przez 4 miesią-
ce pod impresą Straskosha razem ze
śpiewaczką Emmą Thursby i odtąd
koncertami odbywał podróże do wszystkich
miast Zjednoczonych Stanów w towa-
rzystwie renomowanej śpiewaczki
amerykańskiej Anny Kellog i in-
nych wybitniejszych artystów.
Od 1880 osiadł się w Bostonie
gdzie jest prof. konserwatoryum i wy-
stępuje od czasu do czasu po głów-
niejszych miastach Stanów Zj. 1885
odbył znów podróż jako solista z or-
kiestrą symfoniczną bostońską

rozstrzygnięty przed dyrektorem Wilhelma Gericke. Obecnie (Wiadomości 1886 N 156) zaangażowany został na szereg koncert., które trwać mają przez cały rok. —

Był uczniem konserw. Warszawskiego, od lat 10 przebywa w Ameryce teraz przybył do Warszawy udał się więc Dziś koncertował. Gra jego zrobiła miłe wrażenie. Nie jest to gra imponująca może, ton nie wielki ale dźwięczny i charakterowny gry pozbawia liryzmu, wdzięku i lekkość smyczka niepospolita.

Józef Wieniawski wykończył świeżo nowy utwór dedykowany na orkiestrę p.t. Guillaume le Taciturne. Utwór ten ma być wykonany na jednym z koncertów

tow. muz. w Bortkach.
Na koncercie tow. muz. w Rzeszowie
wykonał chór fragmenty ze słyn-
nym kantatą „Pieśń wiosenna"
Biernackiego. Tow. muz. angażuje
zapraszającej śpiewaków i skrzypków
na występy koncertowe.
Konrad Szczyński nauczyciel mu-
zyki w Lublinie wystąpił 1 bm. Wrześ.
w miejscowym teatrze z koncertem z
powodzeniem.
Pp. Lewandowski i Różalski zag-
tesz się około zebrania sił do „orkiestry
warszawskiej" Straży w [illegible]
wystąpić mają z koncertami popular-
nemi w Resursie obywatelskiej.
Nowości: Noskowski Zygmunt „Los
zantu mento" na piano op 14.

Maszyński Piotr. Z Pieśni dobrej

Dyrektorem tow. muz. w Krakowie obrany przez głosowanie Wiktor Barabasz dotychczasowy prof. śpiewu w szkole realnej.

Wanda Wleczkowska hr. von der Meer znana śpiewaczka bawi we Lwowie i da koncert. Uczennica Viardot i Lamperti. Przed kilku laty śpiewała z powodzeniem w operze włoskiej w Paryżu.

Młynarski udaje się w podróż artystyczną do Szwecji, Norwegii, Danii, Holandii, Niemiec, Anglii i Rosji.

„Morze" Symfonia muz. Rajmunda Baszyńskiego wykonaną została we Lwowie 21 września 1886 we Lwowie.

Stanisław Barcewicz ma występie

w wielkim koncercie filharm. w możno-
ści koncertu symfonicznego wprowadzonego
przez dyr. Krzebiczka wyrobił sobie
u publiczności uznanie. Dziś już
na pedagogów i miał był p. Aleksander
Michałowski dobry pianista.
Piotr Eibl znany i popularny w Warsza-
wie kompozytor tańców zmarł nagle
7 listopada 1886. Uczeń Moniuszki
i Chopina w młodości zapoznał się
z kompozycją poważniejszą i napisał
parę utworów religijnych. Poczem
jednak poświęcił muzyce tanecznej
i utworzył wiele nader lekkich tańców
zwłaszcza mazurów. Zajmował przez
35 lat przed tem fagocistą w orkiestrze
teatru wielkiego.
~~Filipina z Brzezińskich~~

Filipina z Szymanowskich Brzezińska urodz. 1 Stycznia 1800 pianistka i kompozytorka siostra mniej znakomitej pianistki Maryi Szymanowskiej uczennica Meyera ucznia Fielda. Kompozycye jej lubo nie odznaczające się oryginalnością miały jednakże w sobie poprawną harmonię i melodyę rzewną za czasów swoich słuchaczy. Pisała pieśni relig. do Matki Boskiej „Niebios godnej Pani" „Nie opuszczaj nas". wydała Śpiewnik religijny, krótkie preludya na organy oraz niemałą liczbę pieśni piosnek i utworów, oraz Dzwonki na fortepian.

Zmarła 6 listopada 1886 w Warszawie.

W Warszawie zatwierdzono przy
więc powstanie tow. śpiewackiego
męskiego „Lutnia" kierownikiem
będzie Maszyński
Ignacy Paderewski przybył do
naszego miasta z [illegible] tak [illegible]
Echo N 167 z 11 Grudnia 1886.
Maurycy Moszkowski lat 32 młody
kompozytor i pianista pochodzi z polsko żyd-
owskiej rodziny osiadłej dawniej w Częstocho-
wie. Rodzice mieszkali czas jakiś we Wrocła-
wiu a gdy się przenieśli do Drezna wstąpił do
konserwatoryum. W krótce potem gdy się przenie-
śli do Berlina wstąpił tam do konserwatoryum
Sterna a ost. teorię studya swe fortepianowe
zakończył pod przewodnictwem Kullaka.
W 17 roku objął u Kullaka klasę fortepianową
w rok potem zastępował go już w wyższych kla-

sach. W 19 roku przedstawił go dziennik na jed-
nym z koncertów jako pełnego talentu kompozyto-
ra i pianistę. Przez lat kilka koncertował z ogól-
nym powodzeniem. Jako kompozytor próbował
się na rozmaitych polach — w kompozycji for-
tepianowej, orkiestrowej, wokalnej, a nawet
pokusił się nad operą. Jego symfonia "Joanna
D'Arc" jest dziełem niepospolitego talentu.
Głośną jego sztuką są kompozycje fortepianowe
Ozdobiony z Francuska medalem złotym w Paryżu.
Liczba dzieł jego dochodzi 41.
Echo N 168 z 6 Grudnia 1886.

<u>Antoni Rutkowski</u> uczeń Inst. muz. Warsz.
pełen talentu kształcił się specjalnie na for-
tepian i kompozycji pod Wł. Żeleńskim. (nad linią: po mistrzowsku)
Obaj wykształceni na wielką przyszłość, przez
10 lat potem uczył wstęgą i objął klasę forte-
pianu w Inst. Napisał trio w 4 częściach

na fortepian skrzypce i wiolonczelę. Dzieło jakkolwiek nie wolne od wpływów układu i wzorów jednak pełne zapału i zmiłości. Oprócz niego napisał kwartet smyczkowy, andante i rondo na skrzypce i piano i całą serię utworów fortepianowych. W parę lat później odbył jeszcze naukę pod Noskowskim. W Kielcach mieszkając potem powstała samodzielna oryginalna i piękna napisana sonata na skrzypce i fortepian dalej pieśni chóry i t.d. Obecnie zmarł 14 Grudnia 1886 urodzony r. 1856.

Lutnia Warszawska rozpoczęła już pierwszy krok działalności. Na prezesa wybrano Adolfa Peszkowskiego, na wice prezesa Filipa Wolańskiego, na dyrygenta muz. Piotra Maszyńskiego na skarbnika Al. Maszyńskiego, na sekretarza Wiktora Kotarbińskiego na gospodarza Tad. Czapelskiego bibliotekarza Stanisława Cieślewskiego.

Echo № 223 z 7 Stycznia 1888

Muzyka w r. 1887. Z poważnych kompozycji przybyła nam „Noskowskiego Świtezianka" przeznaczona na kantatę i sp. Została kompozycya oprócz niej godna uznania też kompozycya „Sobótka" i „Sen i Kabała" z muzyką Michała Biernackiego. Wyszedł nowy zbiór drobniejszych utworów „Lutnia" staraniem Piotra Maszyńskiego. Na tem. muzyk był pomyślny. Wieczory dobrze urządzane, strona finansowa coraz lepsza, tak że nawet Ogólne zebranie przyjęło na swego wniosek o budowie własnego Domu i upoważniło do zbierania na ten cel funduszów. W roku tym zmarli kompozytor Gabryel Roźniecki, Wilhelm Troszel, Emanuel Kania

Dalej Ryszard Katz, Dietrich,
Tokarzewski, znany autor dramatu Michał
Zawadzki. 20 Październik 1887
Dzięki staraniom komit. Tow. muz.
odsłonięto pomnik śp. Moniuszki dłuta
Cyprjana Godebskiego w kościele N. M. Świę-
tych na Grzybowie. ——
Ze świata tonów. Stanisław Barański
zamianowany został prof. gry na skrzypcach
w Odeskiem konserwatoryum.
Wileński Karol Gregorowicz skrzy-
pek uczeń kons. paryskiego przyjmie
udział w tegomiesięcznym koncercie symf.
w Teatrze wielkim.
Aleksander Michałowski wystąpił
niedawno w Krakowie z powodzeniem.
Władysław Wiślicki znany i zasłużony
nauczyciel muzyki i założyciel i redaktor

Tow. muz. obchodziło w dniu 23 Stycznia 1888 czterdziestoletniej pracy pedagogicznej. Urodz. 1829 po ukończeniu nauk kształcił się u różnych nauczycieli Wysockiego, Józefa Krogulskiego i Freyera i już 1848 otrzymał dyplom na udzielanie lekcyi. 1852 udał się do Konserwatoryum paryzkiego w kompozycyi pod Halevym, w fortepianie u Tellefsena, Wolffa i Prudenta. Po powrocie rozpoczął rozmaitą i pełną zasług pracę około krzewienia muzyki. Wykształcił wielu muzyków. Najważniejsze jego zabiegi i starania około założenia Tow. muzycznego. Wniósł inicyatywę, należał do Komisyi redakcyjnej i od pierwszej chwili założenia pełni gorliwie i sumiennie

obowiązki członka komitetu. Pracował i
na polu kompozycyi a jego utwory chó-
ralne i pieśni solowe niejednokrotnie
były wykonywane na wieczorach towarzy-
Pracował nadto piórem, prowadził referat
muz. w czasopismach a przy towarzystwie
założył sekcyę naukową trudniącą się
rozwojem muzyki.
Młody skrzypek Karol Grzegorowicz
liczy lat 21 wybornie gra, i ton szlachetny
i czysty technika wysoko rozwinięta
styl pełen prostoty jakby jakiegoś naiw-
nego zachwycenia świadczący o prawdziwym
talencie. Ma przyszłość. Jest uczniem
prof. Bosietirskiego w Moskwie
następnie Henryka Wieniawskiego
a po tegoż śmierci prof. Donta w kon-
serwatoryum wiedeńskiem, a ostatnio

Joachima.

Panny: Anna i Marya Ungierówny
córki znanego skrzypka ork. Toch. Wielk.
koncertowały przed niedawnym czasem
z wielkiem powodzeniem w Karlsbadzie
na skrzypcach i fortepianie. Anna
pianistka — Marya skrzypicielka.
Na drugiej serji wieczorów muzyki
pokojowej urządzonej przez Zarząd
Konserwatoryum Warszawskiego przyj-
mie udział znany kompozytor p.
Edward Schütt.
Józio Hoffman koncertuje z
wielkiem powodzeniem w Nowym
Yorku. Pierwszy jego występ był [illegible]-
giem uwagi. Orkiestra zagrała na cześć
Józia fanfary, kobiety powiewały
chusteczkami, mężczyźni wołali: